

b

dg nanouk okpik

Její/Moje Arktida

Mrtvá velryba

Vrací se k inuitskému já:
obrazy v zrcadle jsou blíž, než se na mém
kajakovém člunu z kůží zdá. Ji/mě stvořila mořská
sůl,
sněhem zaraženým do
železitého sušeného sledě.

Zatímco pádluje/pádluju, další plovoucí
mrtvola,
kropenatý lidský kožich:
to narval plave kolem
tyrkysového ledovce.

Z oškubaných slonovinových kostí se spirálovými,
krví potřísněnými stuhami
ze kterých už zbyl jen jediný kel. Mine/minu ho a
pádluje/pádluju dál,
v moři z šedivých a rozbouřených šarlatových vodních
stěn.

Naše jateční olejové knoty v osvětlených
iglú
na polárním pobřeží vedle
vyplavených
splávků z prázdných modrozelených
lahví od koly;
splávky naznačují obrys obnaženého kruhového
nevodu plného chapadel
fialových chobotnic, co se odrážejí ve zpětných
zrcátkách.

Pádluje/pádluju dál.

Vleče dvouapůlmetrový kel, za sebou nechává
krvavou stopu,
zachytí sklo a mrk: víčka se vyhýbají
riskantnímu dlouhému
Braillovu lanu: dohodám. Její/moje ušní bubínky
hrají
starou hrdelní píseň,
suchou jak sluneční skvrny.

Pádluje/pádluju dál.

V císařském řezu ozonové vrstvy bez víček je bílý
obr,

dívá se zašpiněným skleněným
okýnkem,
ujímá se mladých Inuitů jak skvrnitých
medúz, sají
kvanta krve, a pod Polárkou vztyčuje
vlajky.

Pádluje/pádluju dál.

Její/moje krajkoví karibu v temném měsíčním světle
kličkují před Bushovými zákony.

Její/můj malamut běží v arktických kruzích
před púlnoční bouří.

Její/můj tuleň kroužkovaný štěká kuplety
předzvěstí v oválné
degustační
místnosti
s bílými sloupy a zatuchlými zažloutlými sbírkami
zákonů.

Pádluje/pádluju dál.

Doplujeme k břehu Beaufortova moře, přistaneme
s kajakem.

Vidí/vidím, jak trojnásobně silný permafrost
moře splývá s pevninou,
kostry Inuitů se zvedají jak
křehké slonovinové naplavené dřevo,
zatímco souhvězdí Orel klesá a ona se snaží / já se
snažím
zatlačit,
tlačít a strkat šlachy zpátky do
závitových
kostí země.

